

KRISTUKSEN OPPI

Pekka Ervastin esitelmä 1.1.1924

Kun puhumme Kristuksen opista, silloin voi jo paljas tuo nimitys „Kristuksen oppi“ herättää joissakin ihmisissä väärinkäsitystä. On ollut ja on ihmisiä – sanokaamme heitä materialistismielisiksi tai miksi tahansa – jotka ovat käsittäneet Kristuksen opin jonkinlaiseksi Jeesuksen Kristuksen keksinnöksi, niin että, kun puhutaan Kristuksen opista, nämä ihmiset silloin ajattelevat, että se on mielivaltainen oppi, jonkunlainen oppi ja elämänymmärrys semmoinen saman suuntainen kuin voi olla toisillakin ajattelevilla ihmisillä, filosofeilla ja maailmanparantajilla. Kristuksen oppi on erään määrätyn ihmisen oppi, ja samalla tavalla voi joku toinen ihminen keksiä elämänopin ja ratkaista elämän kysymyksiä. Ja me tiedämme, että on kyllä ihmisiä, jotka ajattelevat Jeesus Natsarealaista jonkinlaiseksi haaveilijaksi, jonka oppia jokainen on täysin oikeutettu arvostelemaan – ja arvostelemaan jokseenkin epäpäteväksi. Ja ne, jotka Kristuksen opissa näkevät monenlaisia vaillinaisuuksia ja heikkoja kohtia, ne mielestään itse keksivät jonkin paremman opin elämästä.

Me, jotka koetamme totuutta etsiä ja tutkia näitä asioita semmoisina, kuin ne todellisuudessa ovat, me asetumme luonnollisesti toiselle kannalle, me emme käsitä Kristuksen oppia minkäänlaiseksi mielivaltaiseksi opiksi, samanlaiseksi, kuin jonkun muun ajattelevan ihmisen elämäncäsitystä. Me, jotka olemme koettaneet ymmärtää, mitä Kristus on, mitä mystillinen Kristus on, ja mikä siis Jeesuksen Kristuksen asema ja suhde tähän mystilliseen Kristukseen, joista puhuimme juuri viime sunnuntaina, me luonnollisesti emme ollenkaan ajattele Kristuksen oppia tavalliseksi inhimilliseksi opiksi, vaan me ymmärrämme, että se pikemmin on itse elämän oppia, sillä kun mystillinen Kristus on ensimmäisessä aspektissa Jumala, Isä,

jonka yhteyteen meidän ihmisten tulee pyrkiä, ja Jeesus Kristus, joka oli erikoisesti päässyt enemmän kuin kukaan ennen Häntä tämän Jumalan, Isän yhteyteen, niin on luonnollista, että Hänen oppinsa ei ole hänen oppinsa, vaan niinkuin Hän itse sanoo: „Minun oppini ei ole minun, vaan Sen, joka minut lähetti.“

Ihminen, joka tulee yhteyteen Isän Jumalan kanssa, hän tuntee itsensä Jumalan lähettämäksi, Isän lähettämäksi. Jeesus Kristus tunsu tietysti tämän aivan erikoisesti, koska hän oli löytänyt Pojan. Koska Hän tunsu täydellisesti itsensä Jumalan Pojaksi, niin Hän tunsu myös täydellisesti itsensä itse Elämän, Jumalan lähettämäksi, sentähden Hänen oppinsa ei ole Hänen, vaan Sen, joka Hänet lähetti, Isän, itse Elämän. Sehän on merkillinen ja painava kohta Kristuksen opissa, niinkuin kaikkien suurten Vapahtajien ja Jumalan miesten opissa. Eivät ne ole heidän keksimiään, vaan Elämä on ne heille antanut.

Siis meidän ei ollenkaan tarvitse hävetä sitä, että koetamme syventyä Kristuksen oppiin tai tutkia suurten miesten opetuksia elämästä. Ei meidän tarvitse tuntea itseämme niin älykkäiksi ja eteviksi, ettemme saata kuunnella suurten ihmisten kokemuksia elämästä. Meidän ei tarvitse tuntea niin, vaan meidän täytyy ymmärtää, että olimme me kuinka älykkäitä tahansa, emme tiedä elämästä mitään, ellemme yhdy itse Elämänhenkeen, ellemme tule hengessä yhdeksi Isän, Jumalan, mystillisen Kristuksen kanssa.

Kun me kysymme, mitä Kristus opetti elämästä, niin me kaikki sen tiedämme ilman muuta, me olemme sen kuulleet pienestä pitäen. Me olemme kuulleet, että Jeesus Kristus opetti, että elämä on ja on oleva rakkautta. Siihen sisältyy Hänen oppinsa koko salaisuus: elämän pitäisi olla rakkautta. Me ihmiset emme ole ratkaisseet elämän arvoitusta, ennenkuin osaamme rakastaa, ja siinä määrin, kuin osaamme rakastaa, olemme ymmärtäneet elämää.

Ja kun kysymme toisaalta: olemmeko tämän kaiken toteuttaneet, ymmärtäneet, syventyneet tähän elämäkäsitukseen,

koska nimitämme itseämme kristityiksi, elämme kristityissä valtioissa, olemme ottaneet vastaan tämän suuren ja ihmeellisen opin rakkaudesta elämän ratkaisijana ja olemme kutsuneet juuri sen kautta, että olemme omaksuneet tämän elämänymmärryksen, niitä kansoja pakanoiksi, jotka eivät ole sitä saaneet? Olemmeko me todella ymmärtäneet, toteuttaneet tätä Kristuksen elämänpöytä, jonka hyvin tunnemme ja tiedämme? – Mitä silloin tähän vastaamme? – Meidän täytyy vastata, että onhan meidän kristikuntamme jollain tavalla yrittänyt. Se on ottanut vastaan tuon opetuksen yleisenä määrityksenä: elämä on rakkautta, hyvyyttä, elämä pitäisi käsittää korkeammalla tavalla kuin mitä sitä käsitetään. – Tämän me kaikki tunnemme. – Mutta miksi sitten, me kysymme, yhteiskunnassa on paljon semmoista, joka ei ole rakkauden opin mukaista? Onko se rakkauden opin mukaista, että, kun joku ihminen lankeaa syntiin, me otamme hänet kiinni ja heitämme vankilaan ja annamme hänen paatua ja oppia kaikkea pahaa? –

Mutta mitä me tähän voimme? Me myönnämme, että se ei ole oikein, mutta mitä me osaamme?

Kun ajattelemme tarkemmin, niin huomaamme, että meillä on se käsitys rakkauden opista, että siinä kulkee käsi kädessä oikeuden oppi, vanha oppi karmasta ja laista. Me asetamme tämän yhteen ja sanomme: täytyyhän oikeutta olla rakkauden maailmassa. – Ja tämä on aivan oikea näkökanta. Mutta me olemme tarrautuneet tuohon oikeuskäsitteeseen ja ajattelemme, että niin ja niin on oikein ja olemme laatineet lakeja ja näin oikeutta miettimällä olemme syrjäyttäneet rakkauden käsityksen. Me unohdimme, että oikeus vallitsee myös rakkaudessa, me unohdimme rakkauden ja katselimme vain oikeutta. Ajattelimme, että kun katsomme oikeutta, siinä seuraa rakkaus, unohdimme, että rakkaudessa on oikeutta, luulottelimme, että oikeudessa on rakkaus. – Mutta me olemme huomanneet, että toiset ovat eläneet köyhinä ja toiset rikkaina, ja silloin ne, jotka ovat sen huomanneet, ovat nousseet, ja silloin on syntynyt semmoinen

liike kuin sosialistinen liike, joka huutaa: tämä on väärä, ei ole oikeutta elämässä.

Näin tulee aina käymään, jos elämme tuossa oikeuskäsitteessä. Aina on ihmisiä, jotka yrittävät tehdä väärin ja toisia, jotka koettavat ylläpitää oikeutta. Se, mikä tänään on kaunista ja oikein, se on huomenna jo väärin.

Me huomaamme, että olemme erehtyneet kristikuntana. Ja missä on vika, minkätähden me olemme erehtyneet? – Sentähden, että otimme vastaan ainoastaan tuona yleisenä määritelmänä Kristuksen opin siitä, mitä elämä on. Elämän syvin salaisuus on rakkaus. Me emme ollenkaan kysyneet, millä tavalla Kristus opetti, että rakkautta toteutetaan. Sen me unohtimme kysyä, kristikunta on sen unohtanut kysyä. Se ei ole kysynyt Mestarialtaan: miten Sinä tahdot, että me toteutamme tämän rakkauden, miten on Isä Sinun kauttasi näyttänyt sen? Miten meidän tulee elää ja olla, että rakkaus toteutuisi? –

Nyt me olemme koettaneet vaivata päätämme, olemme eläneet satoja ja tuhansia vuosia ja olemme koettaneet ratkaista rakkauden käytännössä, olemme ymmärtäneet, että oikeuden täytyy olla – ja yhä me pysymme onnettomina, ja elämä on kuin suuri Grottemylly. Me olemme unohtaneet kysyä: miten Sinä, Kristus, opetat tuosta rakkaudesta? Miten Sinä sanoit, että me voimme toteuttaa tuota veljesrakkautta? – Niin kristikunta kuin me olemmekin, niin oppineita, hartaita, uskovaisia kuin olemmekin, niin paljon kirkkoja kuin olemme muodostaneet, olemme kuitenkin melkein kaikki pitkin vuosisatoja unohtaneet ottaa selvää, mitä Jeesus Kristus opetti rakkaudesta. Me olemme aivan ylimalkaisesti ottaneet tuon elämäkäsitteksen vastaan ja luulleet ilman muuta, että se on uusi ja ihmeellinen, joka ei ole ollut ennen ihmisillä, josta pakanat eivät ole mitään tienneet. Sentähden me olemme menneet kokonasiin maanosiin ja levittäneet sitä uskoa. Ja kun olemme menneet villikansojen luo, olemme nähneet kauniita hedelmiä, mutta kun olemme menneet vanhojen sivistyskansojen luo, olemme hämmästyneet, sillä kun

tulimme omalla opillamme ja selityksillämme, huomasimme, että nuo kansat tietävät näitä asioita. Heillä on aivan samanlaisia siveyskäsityksiä, kuin meillä, vieläpä me jäämme hieman varjoon heistä. Me emme kykene elämässämme näyttämään enemmän rakkautta ja puhtaampaa veljeselämää kuin he, nuo Idän kansat. Me olemme sitten koettaneet ottaa selvää heidän uskostaan ja syventyä heidän elämänsä näkökulmaksi. Me tiedämme, miten pitkin viime vuosisataa on paljon tutkittu Idän uskontoja ja tuotu niistä tietoja tänne. Me olemme oppineet ymmärtämään, että noissa vanhoissa Idän uskonnoissa oli myös opetettu elämästä jotain ihmeellistä. Oli opetettu elämästä, että se pohjaltaan oli hyvä, ja että meidän piti pyrkiä hyvään, ja että veljeys ja rakkaus on kaiken takana.

Jollei teosofinen liike olisi syntynyt viime vuosisadalla ja avannut ajattelevimpien ihmisten silmiä näkemään, miten asiat ovat, niin kuka tietää, miten olisimme pysähtyneet hämmästyksessämme. Teosofinen liike paljasti meille sen, että uskonnoissa on aina ollut kaksi virtausta: sisäinen eli esoteerinen ja ulkonainen eli eksoteerinen. Nämä kaksi virtausta ovat aina huomattavissa kaikissa uskonnoissa. Varsinkin, kun katsomme Idän uskontoja, huomaamme selvästi, että on kaksi tämmöistä virtausta. Me huomaamme, että ihmiset noissa Idän uskonnoissa tekevät selvän eron semmoisen ihmisen välillä, joka maallikkona elää mukana, ja semmoisen välillä, joka vakavasti ottaa osaa uskontoon ja koettaa elää sen mukaan. Idässä on fakiireja, pyhimyksiä, joogea, ihmisiä, jotka pyrkivät totuuteen, jotka etsivät Jumalaa, jotka siis meidän määritelmämme mukaan pyrkivät yhtymään mystilliseen Kristukseen. Sillä Jumalahan on yksi, siitä puhuimme viime kerralla, aivan yhdentekevää, tiedämmekö tätä nimeä tai ei. Jokainen ihminen, joka on etsinyt Jumalaa, on etsinyt mystillistä Kristusta. Idässä on ihmisiä, jotka tahtovat tietoa Jumalasta, elämän salaisuudesta ja pyrkivät mystillisen Kristuksen yhteyteen. Ja ne ihmiset, ne noudattavat aivan ehdottomasti niitä käskyjä ja sääntöjä ja määräyksiä, joita

heidän uskonnossaan on annettu. Maallikotkin koettavat niitä neuvoja noudattaa, mutta todelliset uskonnolliset ihmiset ovat semmoisia, jotka vakavasti ja toden teolla niitä noudattavat. – Tämä se tekee eron.

Kun me kristittyinä olemme tulleet sinne Itään ja levittäneet omaa kristinuskoa, olemme pian huomanneet, jos olemme ajattelevia ihmisiä, että me kristittyinä emme ollenkaan ole vetäneet vertoja noille itämaalaisille pyrkijöille. Mitä itämaalaisen mielestä on meikäläinen pappi tai piispa, joka ajaa vaunuissa, käy hienosti puettuna, on naimisissa; mitä itämaalaisen mielestä on sellainen pappi, joka ottaa osaa maailman elämään ja on elävinään uskonnollista elämää! Itämaalainen kysyy uskonnolta paljon korkeampaa. Hän tietää, että hänen omassa maassaan on ihmisiä, jotka, kun tulevat uskonnollisiksi, luopuvat kaikesta maallisesta. He jättävät kaiken maallisen, he vetäytyvät yksinäisyyteen mietiskelemään. He elävät tosin lämpimässä ilmanalassa, jossa eivät tarvitse paljon ruumiinsa ylläpitämiseen, mutta he antautuvat myös kokonaan Jumalan etsimiseen. Me kristityt, kun tulimme sinne, huomasimme, jos olimme vilpittömiä, että tässä olemme paljon puutteellisempia kuin nuo itämaalaiset.

Nyt me saatamme kysyä: missä mahtaa olla vika? – Vika on siinä, ettemme ole ymmärtäneet Kristuksen oppia. Me emme ole ottaneet selvää siitä, mitä Kristus käskee meidän elämässä toteuttamaan, millä tavalla meidän tulee toteuttaa rakkauden oppia elämässä. – Kun kristitty lukee evankeliumia, kun hän lukee epistoloita ja kristillisiä alkukirjoituksia, niin hän tieteellisenä tutkijana huomaa, että niitä samoja asioita on opetettu noissa toisissakin uskonnoissa.

Kristinuskossa ja evankeliumeissa sanotaan, että Jeesus Kristus ei suinkaan tullut lakia purkamaan, vaan täyttämään. Ja me olemme tottuneet kristikunnassa ajattelemaan, että lakiin kuuluu tuo sana: „älä tapa“. Me luulemme, että Jeesus Kristus on alleviivannut tuon käskyn: „älä tapa“, mutta me huomaamme, että

tuota käskyä on teroitettu kaikissa muissakin uskonnoissa, on kielletty tappamasta. Sitä on aina opetettu. – Mutta, kun me sitten kysymme: olemmeko me toteuttaneet tämän, niin meidän täytyy tunnustaa: emme suinkaan. Meidän ei tarvitse muuta kuin avata oma katkismuksemme, niin luemme siitä, että Jumala on Mooseksen kautta antanut kymmenen käskyä, ja yksi niistä on: „älä tapa“, ja Jeesus Kristus on sen vahvistanut, sen me kristittyinä uskomme. Ja kumminkin kysytään: onko siis aina tappaminen kielletty? – Se on jesuiittamainen kysymys, „älä tapa“ on käsky, mutta me kuitenkin kysymme, onko tappaminen sitten aina kielletty. – Ja me vastaamme tuossa katkismuksessa: tietysti se ei ole aina kielletty, tietysti se on oikeutettua silloin, kun esivalta käsksee. Kun esivalta käsksee, että meidän pitää mennä tappamaan toisia ihmislaumoja, silloin se on oikeutettua.

Me olemme tällä tavalla parantaneet alkuperäistä käskyä ja selittäneet sen toisin sanoen mitättömäksi. Mutta, kun lapselle selitämme, että tappaminen on joskus luvallista, niin lapsen mielestä se on aina luvallista. Kun hän tulee vanhemmaksi, hän tietysti ymmärtää, ettei ole luvallista tappaa toista ihmistä yksityistapauksessa, siitähän seuraa rangaistus, joutuu vankilaan.

Näin on poistettu vakavuus koko tuosta käskystä. – Ja mitä me nyt huomaamme? Vanhoissa uskonnoissa on niinkään sanottu: „älä tapa“, ja ne ihmiset, jotka ottavat uskonnon vakavalta kannalta Idässä, he alkavat tämmöisestä käskystä. Te tiedätte, että kun ihminen tulee joogiksi, ensimmäiset ehdot ja vaatimukset ovat semmoiset vaatimukset, ettei hän saa tappaa yhtään elävää olentoa. Silloin alkaa hän elää vakavasti uskonnollista elämää. – Meidän täytyy myöntää, että on kyllä kristikunnassakin semmoisia ihmisiä, jotka ovat tämän tunteneet ja ymmärtäneet, jotka ovat ymmärtäneet, että kristinuskossa, jos se on todellista, täytyy olla niin, että noudatetaan käskyjä. Ja he ovat käsittäneet, että Kristus on opettanut: älä missään

tapauksessa tapa. He kieltäytyvät menemästä sotaan, kieltäytyvät toisia murhaamasta. Silloin kristitty valtio on tavallisesti menetellyt niin, että se on uhannut noita ihmisiä ankarilla rangaistuksilla. Kuten Venäjällä oli lahkoja, jotka omaksuivat Kristuksen opin käytännöllisesti, ne eivät tahtoneet mennä armeijaan eikä sotaan. Kun he sanoivat, että he ovat hengen sotilaita, Kristuksen sotilaita, niin heitä vainottiin, pantiin vankilaan.

Me huomaamme, että siinä juuri on kristikunta erehtynyt, ettei se ole kysynyt, millä tavalla Kristus neuvoi rakkauden oppia toteuttamaan. Me olemme kysyneet sitä vain tavallisilta ihmisiltä. Vasta sitten, kun huomasimme, että Idässä on suuria kansoja ja ihmisiä, jotka, kun vakavasti koettavat etsiä totuutta ja Jumalaa, elävät uskontonsa määrättyjen käskyjen mukaan, vasta sitten me olemme sen häpeäksemme saaneet huomata. Me olemme ainoastaan suullamme tunnustaneet jonkun mestarin ja sanoneet jotain uskovamme, mutta me emme ole millään tavalla yrittäneet rakentaa elämäämme tuon meidän tunnustamamme Mestarin käskyjen mukaan. Mutta me voimme huomata juuri tämän seikan Idän kansojen suhteen, että heillä on itse asiassa kyllä ollut samoja käskyjä kuin meilläkin, mutta he ovat koettaneet niitä esoteerisesti noudattaa. Uskonnollinen elämä on ollut idässä aina oikeastaan esoteerinen, tämän me ymmärrämme vielä paremmin, kun ajattelemme Buddhaa ja hänen oppiaan.

Buddha, hän, joka oli totuuden löytänyt, joka oli siis myöskin yhtynyt mystilliseen Kristukseen, hän kertoo siitä tiestä, joka vie tuohon mystilliseen yhtymään tai totuuden tietoon. Ja hän antoi aivan määrättyjä käskyjä, joita noudattamalla kulkee tuolla tiellä. Mutta hän sanoo: „Te kaikki ihmiset ette kykene umpimähkään niitä niiden koko ankaruudessa noudattamaan. Sentähden minä annan aivan kuin helpompia neuvoja teille ihmisille yleensä, ja sitten minä kutsun teitä niin monta kuin mahdollista veljeskuntaan, munkki- ja nunnakuntaan elämään pyhää elämää.“ – Ja me tiedämme, että Buddha perusti tuon

veljeskunnan, sanghan, ja siihen on aina kuulunut paljon jäseniä. Buddhan aikana jäseniä siinä oli noin kymmenentuhatta, ja sitten myöhemmin aikoina esim. Taka-Indiassa on taas munkkikunta järjestetty niin, että melkein jokainen nuori mies lähtee siihen muutamiksi vuosiksi, ja jos hän ei tahdo jäädä siihen, hän palaa maailmaan takaisin. – Se on ihmeellinen kasvatuslaitos. Ja tuskin on missään semmoista kansaa, kuin buddhalaisessa maailmassa. Ihmiset siellä ovat kasvaneet sekä lempeiksi että viisaiksi. Heillä ei ole mitään välittäjiä ihmisen ja Jumalan välillä, kuten meillä papit. Heillä papit, munkit vain varjelevat pyhiä paikkoja ja suorittavat erilaisia juhlallisuuksia, heillä ei ole mitään asemaa, he elävät erittäin yksinkertaista ja pyhää elämää. Sentähden on tämän munkkikunnan, sanghan, vaikutus ollut hyvin suuri. Se on niin järjestetty, että jokaisen sen jäsenen täytyy noudattaa Buddhan käskyjä, hän on itse niin valinnut, kun hän on liittynyt sanghaan. Jos hän rikkoo jonkun käskyn, hänen täytyy tunnustaa se toisille veljille kokouksissa, joita pidetään kerran kuukaudessa. Siitä he saavat uutta rohkeutta ja voimaa. Buddha tiesi, että on vaarallista, jollei ihminen tunnusta syntiään itselleen ja toisille, sentähden hän pani tämän ankaran säännön.

Sangha on munkkikunta, joka on erillään muusta maailmasta, sen jäsenet eivät elä mukana maailmassa. Me tiedämme historiallisista lähteistä, että silloin, kun Buddha kävi ympäri ja opetti, oli paljon sotamiehiä, jotka ajattelivat näin: Buddhan munkkikunnat eivät tapa, he eivät kanno miekkaa, he elävät pyhää elämää. Minä tunnen sisässäni, että elän epäpyhää elämää, olen ollut sodassa ja taistelussa mukana, mutta minä tahdon parantaa elämäni, tahdon tulla pyhäksi ihmiseksi, rakastaa ihmisiä, kuten Buddhan munkit. Siis minun täytyy katua vanhoja tekojani ja mennä munkkikunnan luo ja kysyä, saanko hylätä vanhan elämäni ja tulla munkiksi. – Monet tekivät näin sillä seurauksella, että eräs kuningas – kaikki hallitsijat siellä kunnioittavat suuresti uskonnollista elämää – huomautti Buddhalle: „Kuinka tuo on, sinun munkkikuntasi houkuttelee niin

paljon minun sotamiehiäni pois omasta tehtävästään, että siitä tulee vahinkoa valtakunnalle; eikö voisi järjestää niin, etteivät sotamiehet saa tulla munkeiksi?“ – Buddha silloin suostui. Hän sanoi: „Olkoon niin, järjestetään niin, että sotamiehet eivät saa tulla munkeiksi, he toteuttakoot oman elämäntehtävänsä.“ – Näin Buddha määräsi.

Tämä minusta kuvaa oikein kirikkaasti tuota seikkaa: ennen maailmassa pelastus, todellinen uskonnollisuus oli harvoja, määrättyä ihmisiä varten, ja koko tuo uskonnollinen elämä oli esoteerinen. Saattoi muodostua erityinen veljeskunta, johon voi liittyä ne ihmiset, joilla oli edellytyksiä, ulkonaisia edellytyksiä. Muutamat ulkonaiset seikat saattoivat taas estää siihen liittymästä. – Kun me tämän huomaamme, kun me ymmärrämme, että noissa vanhoissa uskonnoissa, ja siis jonkun verran buddhanuskossakin, tehdään tämä selvä pesäero suuren yleisön ja pyhästi elävien ihmisten välillä ja sanotaan, että pelastus on ainoastaan niille, jotka voivat tulla pyhään joukkoon, kun sen ymmärrämme, silloin myös voimme päästä ymmärtämään, missä on ero vanhojen uskontojen ja Jeesuksen Kristuksen elämänsanomien välillä. Silloin me voimme päästä ymmärtämään, että vanhat uskonnot aina noudattivat jotain lakia, siinä oli laki jakamassa ihmisiä, mutta Jeesuksen Kristuksen sanomassa ei ole laki, vaan evankeliumi.

Nyt olemme käsittäneet tässä kristikunnassa, että tämä evankeliumi merkitsee, että me saamme aivan yleisellä ja epämääräisellä tavalla ottaa vastaan sanoman rakkaudesta ja itse päättää, mitä se on. Ennen maailmassa oli laki, joka määräsi, millä tavalla ihmisen tuli elää. Me luulemme, että evankeliumi on siinä, että me olemme vapaat tuosta lain määräyksestä ja saamme itse päättää, miten meidän tulee elää ja mikä on rakkaus ja kuinka sitä on eletävä. – Mutta evankeliumi ei ole siinä. Sillä kun me tutkimme Kristuksen oppia, kun kysymme Häneltä, millä tavalla meidän tulee elää, jotta voisimme elää rakkauden elämää, niin me huomaamme, että Hän ei ensinkään kumoa vanhoja lakeja, ei Hän

sano: nyt on lupa tappaa, valehdella, elää siveettömästi. Ei Hän sitä sano, päinvastoin Hän hyväksyy kaikki vanhat määräykset, mutta samalla Hän sanoo: ne ovat oikeastaan vielä melkein liian ulkonaisia, minä annan teille sisäisempiä ja ankarampia määräyksiä. Teidän täytyy noudattaa vielä korkeampia käskyjä. – Näin sanoo Jeesus Kristus.

Missä on ero sitten? – Onko Jeesus Kristus vaan henkisempi opettaja kuin entiset, onko Hän samanlainen opettaja kuin Buddha ja muut, antoiko Hän vain henkisempiä käskyjä kuin muut, vai missä on ero? Onko mitään järkeä siinä, kun on tehty ero evankeliumin ja lain välillä? – On se suuri ja ihmeellinen ero, että Jeesus Kristus puhuu nyt kaikille ihmisille, nyt ei enää Hän tee eroa esoteerisen ja eksoteerisen välillä, Hän ei enää sano, niinkuin vanhat opettajat: ainoastaan jotkut voivat kulkea tiellä, ainoastaan paraimpia minä kutsun, ainoastaan terveimpiä minä kutsun seuraamaan itseäni, niitä, jotka jo ovat yläpuolella muita ihmisiä. – Hän ei sano niin, Hän sanoo: eivät terveet tarvitse parantajaa. Minä olen kaikkien luona, juuri niiden luo minä olen tullut, jotka vaeltavat synnissä ja pimeydessä. Rakkauden elämä on teille kaikille avoinna, te voitte kaikki sitä elää, herätkää ja ruvetkaa sitä elämään. –

Jeesus Kristus yritti siis todella tehdä salaisuudet julkisiksi. Hän kutsuu luokseen kaikkia ihmisiä ja ennen kaikkea juuri niitä, jotka tuntevat itsensä syntisiksi ja huonoiksi. Hän sanoo: „ruvetkaa elämään rakkauden elämää. Te kaikki luopukaa siitä elämästä, joka estää teitä rakkaudesta. Muuttakaa koko elämänne, muuttakaa mielenne, sillä taivaan valtakunta on lähestynyt.“ –

Nyt on taivaanvaltakunta Jeesuksen Kristuksen sanoman mukaan lähestynyt kaikkia ihmisiä, koko ihmiskuntaa, nyt kaikkia kutsutaan synnistä parannukseen. Nyt ei kukaan voi sanoa ja lohduttaa itseään sillä, että on liian huono ja kehittymätön. „Ei sinun tarvitsekaan saavuttaa määräytyitä korkeuksia, sinä voit luopua synnistä ja pahasta elämästä, sinä voit ruveta elämään rakkauden elämää. Siihen sinua kutsutaan.“ –

Se on Jeesuksen Kristuksen ihmeellinen yritys. Ja juuri se, että Hän sen huusi kaikille, se teki, että me otimme kristikuntana nuo sanat vastaan ja sanoimme, ettei ole mitään esoteerista. Mutta samalla me lankesimme paljon syvemmälle kuin Idän kansat, joita oli ohjattu ymmärtämään esoteerisia asioita. Meidän silmistämme haihtui pois elämäntie. Jeesus Kristus kutsui juuri kulkemaan elämäntietä, ja se käy niin, että noudatamme Jeesuksen Kristuksen käskyjä. Ja yksi niistä käskyistä on: älkää tehkö väkivaltaa, älkää olko pahaa vastaan, älkää menkö sotaan. – Eiväthän sodat koskaan lopu maailmasta, jos aina sodimme. Eivät sodat lopu muulla tavalla, kuin että ihmiset itse ymmärtävät, ettei saa tappaa. Meitä saa kyllä tappaa, Jeesus Kristus sanoo: „Älkää peljätkö niitä, jotka ruumiin tappavat, mutta peljätäkää niitä, jotka tappavat sielun.“ – Ihmisen sielun tappamista on, jos opetamme toisella tavalla, kuin mitä Jeesus Kristus on opettanut. Jeesus Kristus on antanut määrättyt käskyt ja opetukset elämästä. Apostoli Johannes sanoo: „Se, joka ei pysy Kristuksen oppissa, hän ei tunne Jumalaa.“ Se on niin tärkeä kohta.

Jeesuksen viisi käskyä ovat ne, joita meidän tulee noudattaa. Ensimmäinen on: älä vihastu, toinen: älä ole epäpuhdas sydämesi ajatuksissa, kolmas: älä vannu, äläkä ole liian monisanainen, kun sinä vakuutat jostain asiasta, että se on totta. Neljäs on: älä ole pahaa vastaan; jos joku tahtoo viedä sinulta takin, niin anna hänelle myös paita. Viides on: älä mene sotaan, vaan rakasta maasi vihollisiakin. – Nämä ovat Jeesuksen viisi käskyä, ja ainoastaan niitä noudattamalla voimme elää rakkauden mukaan. Suurin rikos, minkä voimme tehdä, on se, että opetamme toisin, kuin mitä Jeesus Kristus on opettanut. Jos tahdomme olla kristityitä, täytyy meidän opettaa Jeesuksen Kristuksen oppia. Jos opetamme jotain muuta, olemme antikristuksen palvelijoita, vaikka nimittäisimme itseämme miksi tahansa Jumalan lapsiksi, piispoiksi, paaveiksi. Me emme ole kristityitä, jollemme seuraa Jeesuksen Kristuksen oppia ja opeta sitä; ainoastaan siinä on kristinusko.

Ja se kristinusko ei ole millään tavalla esoteerinen, vaan eksoteerinen. Itse oppi on eksoteerinen, elämä on esoteerinen. Sensijaan, että ennen oli esoteerinen oppi, on se nyt eksoteerinen. Elämä on esoteerinen, sisäinen, salainen, ja se on jokaisessa ihmisessä, ja se tulee ilmi hänen sanoissaan ja teoissaan, hänen elämässään. Mutta me ihmiset, varsinkin täällä kristikunnassa, olemme luulleet, että uskonto lupaa meille onnea, ja että kristinuskokin lupaa onnea. Mutta kun me olemme unohtaneet, mikä kristinusko oli, oli meidän pakko siirtää se onni kuoleman jälkeiseksi asiaksi. Me emme tienneet, mikä kristinusko oli, meillä oli se yleinen käsitys, että se oli rakkauden oppi, mutta kun emme tulleet onnellisiksi, meidän täytyi ajatella, että se onni oli vasta kuoleman jälkeen. –

Näin olimme itsemme pettäneet. Mutta Jeesus Kristus ja kaikki muut ihmiskunnan auttajat ovat päinvastoin tarkoittaneet, että onni on nyt saavutettava. Jollemme nyt sitä saavuta, emme voi sitä saavuttaa kuoleman jälkeenkään. Mutta me saamme tulla tänne maan päälle takaisin uudestaan ja uudestaan, kunnes huomaamme, että onni ja autuus on siinä elämässä, jota suuret Opettajat ovat opettaneet meitä elämään. Kun me kristikunnassa ymmärrämme, että onni ja autuus on siinä, että seuraamme Jeesusta Kristusta Hänen opissaan ja käskyissään ja elämme sitä elämää, silloin tulemme onnellisiksi nyt jo.

Näin on Jeesus Kristus tehnyt kaikista ihmeellisimmän yrityksen, kokeen, mitä maan päällä on tehty. Toistaiseksi se ei suuresti ole onnistunut, mutta ehkä tulee aika, jolloin Hänenkin unelmansa toteutuu. Ehkä tulee aika, jolloin ihmiset ymmärtävät, että me olemme sentään sängen vaikeassa tilanteessa, jos meidän pitää turvautua ainoastaan omaan viisauteemme, emmekä ymmärrä ottaa vastaan viisautta ja ohjausta niiltä, jotka ovat eläneet yhteydessä Elämänhengen kanssa.